

Arrest

nr. 140 444 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van origine Ingoesj te zijn. U bent geboren in het dorp Nasyr-Kort (Ingoesjetie) waar u ook woont. U bent getrouwd met K. K. (...) (O.V. X) met wie u drie minderjarige kinderen heeft: A. V. (...) (O.V. X), S. V. (...) (O.VX) en A. V. (...) (O.V. X).

Op 26 februari 2007 gaat uw vader M. V (...), mullah in Nasyr-Kort, naar de moskee van Nasyr-Kort. Op straat wordt hij echter ontvoerd – de autoriteiten van uw land staan immers erg kritisch tegenover religieuze leiders. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem. U en uw broers R. (...) en K. (...) (roepnaam B. (...)) gaan een aantal keer bij verschillende instanties langs (i.e. Onderzoeksdienst,

Spetsnaz, OMON, gemeentehuis) op zoek naar uw vader, maar dat levert niets op. De autoriteiten vallen u en uw broers daarom herhaaldelijk lastig. Als tegenreactie trekken uw broers op 11 oktober 2007 naar het bos om te strijden met de rebellen. Vanaf dat moment heeft u ook geen nieuws meer van hen. Op 24 november 2007 komen de autoriteiten (u denkt OMON) bij u thuis binnenvallen en nemen u mee gedurende twee weken. U wordt hardhandig ondervraagd over uw broers. Op 7 maart 2008 wordt u een tweede keer meegenomen. U wordt heel zwaar geslagen en ze dumpen u op 13 maart 2008 ergens aan een kanaal. U wordt opgenomen in het ziekenhuis als gevolg van uw detentie en wordt daar pas ontslagen op 12 april 2008. Op 28 mei 2008 trouwt u volgens de traditie met K. K. (...) die vanaf dan bij u komt wonen. Op 24 juni 2008 wordt u een derde keer meegenomen. U wordt opnieuw hardhandig ondervraagd over uw broers. U vertelt daarbij over uw vader die was meegenomen aan de moskee. U wordt vijfzes dagen later vrijgelaten maar wordt gezegd dat als ze u een vierde keer te pakken krijgen, u het er niet levend van af zal brengen. Op 10 juni 2009 trekt u met uw gezin naar Tjumen waar uw tante woont. Op 23 juni 2009 wordt uw dochter A. (...) geboren. In augustus 2009 gaan jullie terug naar Ingoesjetië voor de begrafenis van uw schoonbroer. Een week later keren jullie terug naar Tjumen. Daar wil uw vrouw echter niet langer blijven en zo keren jullie ongeveer een half jaar later terug naar Ingoesjetië, waar jullie maar een paar weken meer zullen blijven. U verblijft nog even bij familie in Sleptsovsk en verlaat dan Ingoesjetië.

Uiteindelijk verlaat u Ingoesjetië op 10 oktober 2009. Samen met uw vrouw en dochter A. (...) gaat u met de trein naar Moskou en zo naar Brest (Wit-Rusland). U trekt met uw vrouw en kind verder naar Polen waar u een asielaanvraag doet. U wacht echter niet op het resultaat daarvan en gaat een week later verder naar België waar u op 23 oktober 2009 aankomt en diezelfde dag een asielaanvraag indient. Op 13 januari 2010 verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) deze aanvraag onontvankelijk omdat Polen verantwoordelijk wordt geacht voor uw aanvraag en gaat over tot een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op respectievelijk 6 juni 2010 en 15 augustus 2013 worden uw dochters S. (...) en A. (...) in België geboren. Op 7 april 2014 dienen u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Russisch paspoort, een duplicaat van uw geboorteakte, uw originele huwelijksakte, uw origineel rijbewijs, een kopie van uw medische verzekeringskaart, de geboorteaktes van uw drie kinderen, een origineel woonstattest van uw dochter A. (...), een kopie van A. (...)’s medische verzekeringskaart, een kopie van een medisch attest en een document in verband met uw rijbewijs.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten.

Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest (opnieuw) opgepakt te worden door de autoriteiten van uw land; u was reeds meermaals gearresteerd en mishandeld nadat men uw vader had meegenomen in 2007 en uw broers in datzelfde jaar naar het bos getrokken waren om te strijden als rebellen (CGVS p. 8 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen kan er geen geloof gehecht worden aan de oorzaak van uw problemen, met name de ontvoering van uw vader M. V. (...) op 16 februari 2007 aan de centrale moskee van Nasyr-Kort – als mullah van de moskee zou hij meegenomen zijn geweest door gemaskerde overheidsmedewerkers in het kader van een vervolgingscampagne tegen leidinggevende gelovigen in uw land. U en uw broers R. (...) en K. (...) zouden hierop bij verschillende instanties gaan zoeken zijn naar uw vader maar daardoor

kregen jullie problemen met de ordediensten. Nadat uw broers zich als tegenreactie bij de rebellen hadden aangesloten, werd u zelf nog drie keer meegenomen en mishandeld door de autoriteiten (CGVS p. 4, p. 5 & p. 8-9). Uit het onderzoek dat het CGVS voerde (zie fiche toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt evenwel dat de door u aangehaalde incidenten met uw vader, uw broers en uzelf niet kunnen bevestigd worden. Meer nog, uw vader blijkt in Nasyr-Kort niet gekend te zijn als mullah, bij geen enkele van de moskeeën in Nazran en het district Nasyr-Kort. Navraag naar de ontvoering of verdwijning van uw vader M. V. (...) onder de door u genoemde omstandigheden leverde evenmin een positief resultaat op (er wordt wel melding gemaakt van de dood van een naamgenoot van uw vader, maar dat bleek om een medewerker van de politie te gaan). U verklaart dat de meenamen van uw vader een gekend feit is uw regio (CGVS p. 10); dit staat echter haaks op de bevindingen van het CGVS. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de rechtstreekse aanleiding van uw problemen (i.e. de verdwijning van uw vader als mullah) fundamenteel ondermijnd en kunnen meteen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u en uw broers als gevolg daarvan zouden zijn lastiggevallen en mishandeld door de autoriteiten, uw broers zich daardoor bij de rebellen zouden hebben aangesloten en uzelf daarop nog driemaal zou zijn gearresteerd.

Daarnaast zijn er doorheen uw verklaringen en die van uw vrouw dermate incoherente en tegenstrijdige elementen te vinden die de aannemelijkheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaart u aanvankelijk dat er in de periode tussen de verdwijning van uw vader en het vertrek van uw broers naar het bos (16.02.2007-11.10.2007) niets gebeurd is met u, om meteen daarna te verklaren dat u en uw broers in die periode twee à drie keer werden opgepakt (CGVS p. 11-12). Ook over uw volgende arrestaties, en meer bepaald uw laatste, legt u bijzonder verwarrende verklaringen af. Eerst zegt u niet meer goed te weten wanneer u dan werd meegenomen en blijkt u deze arrestatie ook niet te kunnen situeren ten opzichte van uw tweede arrestatie van 7 maart 2008, uw huwelijk van 28 mei 2008 of uw verjaardag in het jaar (i.e. 21 april). Uiteindelijk verklaart u dat u werd meegenomen op 24 juni 2008 (CGVS p. 4-5). Later verklaart u dat uw vrouw en dochter (geboren op 23 juni 2009) bij deze laatste arrestatie aanwezig waren, dat uw dochter op dat moment 3 maanden oud was (wat dus zou impliceren dat dit eind september 2009 zou moeten gebeurd zijn) en dat u vijf à zes dagen daarna naar uw familielid K. (...) in Sleptsovsk vertrok (CGVS p. 12-13). Als u er dan op gewezen wordt dat u eerder had gezegd dat de derde arrestatie in juni 2008 was, zegt u 'nee, het was op 24 juni 2009'. Als u daarop op de anomalieën in uw verklaringen wordt gewezen (u had namelijk gezegd dat u eind september 2009 naar Sleptsovsk ging, maar dan dat uw arrestatie op 24 juni 2009 was en u 5-6 dagen later was thuisgekomen en dezelfde nacht nog naar Sleptsovsk was gegaan), blijkt u daar geen antwoord op te kunnen geven (CGVS p. 13-14). Als u dan ook gevraagd wordt hoe het mogelijk is dat u twee weken na uw vertrek naar Tjumen (Midden-Rusland) zou zijn meegenomen van thuis in Ingoesjetië (u had namelijk verklaard dat u op 10 juni 2009 naar Tjumen was vertrokken, CGVS p. 11), verklaart u dat u het zelf niet meer weet, verwijst u naar geheugenproblemen en zegt u dat u het jaar daarvoor naar Tumen was gegaan (i.e. 10 juni 2008) (CGVS p. 14). Rekening houdend met de opmerking in verband met uw geheugenproblemen (zie onderj), vormen deze verklaringen echter geen overtuigende uitleg voor de incoherentie tussen uw verschillende versies van de feiten. U verklaart ook dat u na uw laatste arrestatie thuis in Nasyr-Kort van uw vrouw wat verzorging kreeg toegediend (u werd tijdens uw vasthouding immers geslagen) (CGVS p. 15). Uw vrouw daarentegen verklaart dat ze deze verzorging pas toediende bij uw familielid K. (...) in Sleptsovsk omdat jullie daarvoor thuis geen tijd hadden (CGVS vrouw p. 7). Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hieromtrent coherente en gelijklopende verklaringen aflegt. Dit is hier echter niet het geval.

Verder blijkt u doorheen de jaren waarin u uw problemen kende in uw land opmerkelijk gedrag te vertonen dat maar moeilijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging. Zo bent u twee keer naar Ingoesjetië teruggekeerd nadat u daar was weggegaan: in juni 2008 ging u naar Tjumen (Midden-Rusland) maar ging u in augustus 2008 een week terug naar Ingoesjetië voor de begrafenis van uw schoonbroer. U ging daarop terug naar Tjumen en bleef daar dan ongeveer een half jaar. Na dit half jaar keerde u terug naar huis in Ingoesjetië tot u uiteindelijk vertrok uit uw land op 10 oktober 2009 (CGVS p. 11, p. 14). Welnu, het feit dat u tweemaal terugkeert naar de plaats waar u al meermaals zou zijn meegenomen en mishandeld en er blijkbaar een openbaar leven herneemt, is niet alleen hoogst opzienbarend en strookt allerminst met een gegronde vrees voor vervolging, het brengt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op los zand. U blijkt sinds het uitbreken van uw problemen (i.e. 2007) ook nog meermaals vrijwillig in contact te zijn gekomen met de autoriteiten van uw land (i.c. uw vervolgers) zonder daarbij problemen te hebben ondervonden. Zo had u een internationaal paspoort aangevraagd en probleemloos bekomen op 28 oktober 2008 (CGVS p. 2 + document 1). Op 24 maart 2009 wendde u zich tot de overheidsdiensten om uw huwelijk officieel te registreren (CGVS p. 3 + document 3). In de zomer van 2009 (enkele maanden voor uw vertrek) verkreeg u zonder problemen een aantal administratieve en persoonsdocumenten voor uw dochter A.

(...): op 17 juli 2009 haar geboorteakte (CGVS p. 3 + document 5), op 24 juli 2009 de registratie van haar geboorte in uw intern paspoort en haar woonstregistratie (CGVS p. 2 & p. 6 + documenten 1 & 6) en op 15 augustus 2009 haar internationaal paspoort (CGVS p. 3 + document 5). Dat u nog gemakkelijk en probleemloos dergelijke documenten zou kunnen verkrijgen bij de autoriteiten van uw land nadat die u naar eigen zeggen daarvoor reeds viseerden omwille van uw vader en uw broers, is weinig aannemelijk en brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aldus nogmaals in diskrediet.

Ten slotte haalde u tijdens het gehoor een aantal keer aan dat u geheugenproblemen heeft vanwege de slagen die u heeft gekregen (CGVS p. 4 & p. 14). Er mag van iemand die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn asielrelaas niet zonder tegenstrijdigheden en incoherenties kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven, hetgeen in casu niet het geval is. Uw beweringen inzake geheugenproblemen kunnen aldus de beoordeling van de hierboven opgenoemde vaststellingen en anomalieën geenszins wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw intern Russisch paspoort, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, uw rijbewijs en bijhorend document, uw medische verzekeringskaart, de geboorteaktes van uw drie kinderen, het woonstattest van uw dochter A. (...) en A. (...)’s medische verzekeringskaart bevatten louter informatie over uw identiteit, die van uw kinderen en uw echtelijke status, wat hier niet betwist wordt. De slecht leesbare kopie van het medisch attest (document 15) waarmee u naar eigen zeggen wil aantonen dat u als gevolg van de mishandelingen tijdens uw tweede arrestatie van 7 maart 2008 een maand in het ziekenhuis heeft gelegen (CGVS p. 7 & p. 12) vermeldt inderdaad dat u van 14 maart 2008 tot 12 april 2008 in het ziekenhuis lag voor de behandeling van een aantal verwondingen, maar er dient hoe dan ook te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit medisch attest niet ontegensprekelijk aantonen dat u uw verwondingen zou opgelopen hebben in de door u aangehaalde omstandigheden, zeker niet in het licht van de eerder vastgestelde anomalieën in uw verklaringen over de feiten (zie boven).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering aangaande het niet geloofwaardig bevinden van de beweerde ontvoering van de vader van verzoekende partij, zijnde de oorzaak van al haar voorgehouden problemen, argumenteert verzoekende partij dat uit de documentatie van Cedoca blijkt dat er in Nasyr-Kort twee moskeeën zijn, terwijl men slechts de namen van de imam en de mullah van één moskee terugvindt, dat men duidelijk niet over alle namen van de imams en mullahs van de beide moskeeën beschikt en zeker niet over een langere tijdsspanne, dat de opzoeken in publieke bronnen niet de nodige informatie opleverden, dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat de verdwijning van haar vader niet in de media kwam en dat de beoordeling van verwerende partij gebaseerd is op één anonieme bron waarvan de betrouwbaarheid niet kan worden aangetoond.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus, *Ingoesjetie – Arrestaties van leden van de familie V. (...) uit Nasyr-Kort*, 19 augustus 2014, administratief dossier, stuk 15, deel 2) blijkt dat in de talrijk vermelde geraadpleegde publieke bronnen de naam van de vader van verzoekende partij als imam of mullah van een moskee in Nasyr-Kort niet kon worden teruggevonden en evenmin dat deze naam kon worden gelinkt aan de door verzoekende partij beschreven incidenten, ook niet bij cyrilische opzoeking. Zoals verder blijkt uit voormelde informatie verfiende verwerende partij middels Cedoca haar onderzoek door het lokaal in het land van herkomst inschakelen van een “contactpersoon die verbonden is aan een Russische mensenrechtenorganisatie die onder meer actief is in Ingoesjetie en door haar jarenlange samenwerking met Cedoca bewezen heeft een heel betrouwbare bron te zijn”. Uit deze laatst ingewonnen informatie blijkt dat noch in Nasyr-Kort, dat een “niet erg groot dorp” is als voorstad van Nazran en waar twee moskeeën zijn, noch in Nazran zelf en de gemeentelijke districten de naam van de vader van verzoekende partij als imam bekend is. Ook is aan de plaatselijke medewerkers van de mensenrechtenorganisatie een geval van verdwijning van een imam of mullah met deze naam niet bekend, wat niet aannemelijk is gezien het niet erg verspreid zijn van deze naam en de maatschappelijke functie van de betrokkene. Uit voormelde informatie blijkt duidelijk dat het onderzoek zich niet beperkt heeft tot één moskee en dat zowel in Nasyr-Kort als in de omliggende regio de naam van de vader van verzoekende partij als mullah of imam, laat staan als ontvoerde en verdwenen mullah of imam, niet voor komt. De Raad oordeelt het als vanzelfsprekend dat een louter oplijsten van alle namen van de in dit dorp en deze regio teruggevonden mullah's en immams irrelevant is om vast te

stellen dat de gezochte naam aldaar niet bekend is. Verder is de Raad van oordeel dat – mede gelet op hetgeen hierboven reeds werd gesteld aangaande de reputatie van de betrokken contactpersoon van de Russische mensenrechtenorganisatie die door Cedoca wordt gecontacteerd – de contactpersonen en de ambtenaren van het Commissariaat-generaal er geen persoonlijk belang bij hebben het bestaan van de vader van verzoekende partij als imam of mullah en diens ontvoering te ontkennen, waardoor de nodige garanties worden geboden inzake objectiviteit. Daarenboven wijst de Raad erop dat het gebruik van anonieme experts – ingegeven door veiligheidsoverwegingen – het geloofwaardig karakter van voormelde informatie niet ondermijnt, mede gelet op het feit dat verzoekende partij nalaat aan de hand van andersluidende objectieve informatie aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt, niet correct zou zijn. Ten slotte benadrukt de Raad dat de informatie verkregen via de mensenrechtenorganisatie enkel een bevestiging uitmaakt van de reeds vastgestelde bevindingen verkregen uit de raadpleging van talrijke publieke bronnen.

Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van de oorzaak van de problemen van verzoekende partij, met name de ontvoering en verdwijning van haar vader M. V. (...) op 16 februari 2007 aan de centrale moskee van Nasyr-Kort als mullah van de moskee, blijft dan ook onverminderd overeind. De Raad acht deze vaststelling ruim voldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas waardoor de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet verzoekende partij niet kan worden toegekend.

2.2.4. Waar verzoekende partij verwijst naar een medisch attest van 11 september 2014 waarin sprake is van geheugenstoornissen en een posttraumatisch stresssyndroom, wat nog dient bevestigd te worden door geheugentesten, en naar een voorschrift voor medicatie van dezelfde datum (bijlagen 3 en 4 bij het verzoekschrift) stelt de Raad vast dat in geen van deze documenten wordt geattesteerd dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering betreffende het niet met een gegronde vrees voor vervolging te rijmen gedrag van verzoekende partij argumenteert verzoekende partij dat zij vanuit Tjumen in augustus 2008 slechts enkele dagen terugkeerde naar het huis van haar schoonouders, dat niet in Nasyr-Kort gelegen is, teneinde er de begrafenis van haar schoonbroer bij te wonen, dat zij in maart 2009 het huis van haar tante in Tjumen diende te verlaten daar de zoon des huizes er opnieuw kwam inwonen en zij en haar zwangere echtgenote geen andere oplossing zagen dan terug te keren naar Nasyr-Kort, dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat er geen andere opvang was dan in Tjumen, met het gebrek aan middelen, met de zwangerschap en met *“het verlangen naar huis terug te keren”*, en dat de internationale paspoorten reeds in 2008 werden afgeleverd en dat de andere documenten slechts administratieve documenten betreffen van haar pasgeboren dochter.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat het louter aangeven van een bepaald tijdsverloop in voormeld verweer op zich geen weerlegging inhoudt van de vastgestelde anomalieën in de chronologie van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij stelt bij gebrek aan middelen, gecombineerd met de zwangerschap van zijn echtgenote gedwongen te zijn geweest naar Ingoesjtië en meer bepaald naar Nasyr-Kort terug te keren, oordeelt de Raad het volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij die reeds meermaals langdurig was aangehouden, zwaar werd mishandeld waarbij zelfs een hospitalisatie van een maand zich opdroeg en met de dood bedreigd om louter materiële redenen én, zoals gesteld in het verzoekschrift, *“in het verlangen terug te keren naar huis”* naar Nasyr-Kort terugkeert alwaar zij haar eigen leven en de veiligheid van haar gezin in gevaar brengt.

Voor wat betreft de loutere opmerking van verzoekende partij dat de internationale paspoorten reeds werden afgeleverd in 2008 – wat een bevestiging inhoudt van de vermelding *“28 oktober 2008”* in de bestreden beslissing – en dat de overige documenten enkel administratieve documenten van haar pasgeboren dochter betreffen – wat niet correct is gezien de vermelding van de huwelijksregistratie van verzoekende partij – wijst de Raad erop dat het enkel opnieuw aanhalen van de documenten geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij zich voor talrijke officiële stukken nog meermaals heeft gericht tot haar autoriteiten die haar duidelijk – zoals voorgehouden door verzoekende partij – reeds meermaals zwaar hadden mishandeld en naar het leven stonden.

Ten slotte stelt de Raad vast dat, zoals blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing, verwerende partij alle door verzoekende partij en haar echtgenote aangehaalde elementen in overweging heeft genomen.

De betreffende motivering aangaande het gedrag van verzoekende partij die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid verder bevestigt, blijft om voormelde reden dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij benadrukt, onder verwijzing naar de aan het administratief dossier toegevoegde *“COI Focus: Ingoesjetië – Veiligheidssituatie”* d.d. 3 september 2013, dat de veiligheid in Ingoesjetië actueel nog steeds ernstig en precair is, waarbij willekeurige ontvoeringen en verdwijningen voorkomen en het aantal incidenten toenam. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten, mensenrechtenschendingen en gewelddadige incidenten tussen rebellen en ordetroepen – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Dit klemde des te meer nu uit de *“COI Focus: Ingoesjetië – Veiligheidssituatie”* d.d. 3 september 2013 (administratief dossier, stuk 15, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat, ondanks een toename van het aantal incidenten, gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt door de verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Ingoesjetië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. Verzoekende partij doet niet de minste poging om aan te tonen dat de situatie in Ingoesjetië thans niet meer in overeenstemming zou zijn met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 20 mei 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT